

 rafaoman
PLESOVÉ VYDÁNÍ

SUB ROSA

BŘEZEN 2026

Bliží se reprezentační ples, jedna z největších událostí našeho školního roku. Večer plný hudby, tance, krásných šatů a slavnostní atmosféry, na který se mnoho učitelů a studentů těší už dlouho dopředu.

Tématem tohoto vydání školního časopisu je *sub rosa*, což v překladu znamená *pod růží*. Růže byla už od dávných dob symbolem tajemství. Právě proto se motiv tajemství objevuje i v textech, které v tomto vydání najdete.

Ve vydání si můžete přečíst například rozhovor s člověkem, který je už dlouhá léta součástí našeho gymnázia, článek o tajemném Řádu lebky nebo povídku z prostředí plesového sálu. Nechybí ani básně inspirované růží a tajemnem.

Na závěr bych vám chtěla popřát příjemné počtení a hezky strávený večer na reprezentačním plese našeho gymnázia.

Lucie Mrázová, šéfredaktorka

PLESOVÉ VYDÁNÍ

OBSAH

MAGAZÍN GRAFOMAN

- 4 TAJEMNÝ ŘÁD LEBKY JINDŘICH ŠLECHTA**
- 5 RŮŽE ROZÁRKA ZVRŠKOVCOVÁ**
- 6 FANTOM NAŠEHO GYMNÁZIA VERONIKA TÁBOROVÁ**
- 8 CHRÁNĚNÉ ROSTLINY ŠUMAVY KAROLÍNA ČEJDÍKOVÁ**
- 11 NOC PO PLESE TEREZIE MAYEROVÁ**
- 13 VE STÍNECH, SE ZBRANÍ VANESA PIKNEROVÁ**

TAJEMNÝ ŘÁD LEBKY

JINDŘICH ŠLECHTA

Když se řekne „Rožmberkové“, tak si většina lidí představí třeboňské rybníky, červenou pětilistou růži nebo obrovské bohatství, kterým tento rod disponoval. Málokdo ale zná jeden z nejzáhadnějších českých řádů, který je s nimi spojen.

Řád Lebky, nebo latinsky „Ordo Mortis“, založil roku 1584 Petr Vok z Rožmberka v reakci na vymírání rodu a jeho vlastní bezdětnost. Mottem bylo heslo „Memento mori“ neboli „Pamatuj na smrt“. Hlavní filozofií řádu byla pravděpodobně příprava na smrt a připomínání lidské pomíjivosti, což patřilo v renesanci k velmi populárním tématům. Petr Vok si také nejspíš chtěl zajistit loajalitu svých dvořanů a přátel v politicky nejisté době.

Nikdo ale přesně neví, co se v řádu dělo, a většinu informací tedy víme pouze z nálezů z hrobek. Bylo potvrzeno, že mezi členy patřily i ženy, například Petrova manželka Kateřina z Ludanic. Členové řádu se vyznačovali hlavně nošením medailonu ve tvaru lebky z masivního zlata. Vážil 28 gramů a nosil se viditelně na hrudi na zlatém řetězu. Našly se i prsteny s motivem lebky. Petr Vok z Rožmberka zemřel roku 1611 a s ním i řád.

Zajímavostí je, že německý šlechtic Silvius Nimrod Württemberský se pokusil řád roku 1652 obnovit – byl ovšem mnohem víc „německý“ a formální.

Růže, pro většinu jen
obyčejný květ,
však pro některé celý svět.
Barva jakákoliv tě napadá,
a jak nádherně vypadá.

Vůně kolem nás line se.
Co dalšího nám přinese?
Známá jako symbol tajemný,
trny ostré, ale květ jemný.

Od tajného ctitele tam leží,
po zádech mráz z toho běží.
Černou stuhou obmotána,
od muže s maskou darována.

Či pod poklopem na planetce,
když Malý princ potká letce.
Jedinečná, i když z mnoha je,
svého prince moc miluje.

V hodovních síních na stropy
se věšely,
kde všechna tajemství hosté
řešili.
Bylo to pravidlo, že vše zde
zůstane,
jinak se někdo do problému
dostane.

Labyrint do vnitra každého
z nás,
cesta, jak slyšet náš vnitřní hlas.
Poupě jako duše rozvinutí,
jako by náhlý zlom k procitnutí.

Pro některé květ tajemství a
mlčení,
pro některé o sobě samém učení.
Pro některé lásky a romantiky
poznání,
pro některé po věčném životě
pátrání.

Pro mě je vášní, odvahou i
něžností,
pro mě je nevinností, obdivem
i vděčností.

FANTOM NAŠEHO GYMNÁZIA

VERONIKA TÁBOROVÁ

Kolik generací studentů už jste tady stihl nakrmit?

Už si taky prd pamatuju, ale bylo to v roce 1993 v červenci–srpnu–září. Tak to zaokrouhlíme na léto 1993.

Jak byste mi popsal typický den ve škole během své školnické éry?

Práce všeho druhu, mimo elektřiny, aby vám pod proudem nebrněly kopejtky. Takový Ferda Mravenec a někdy i Brouk Pytlík, když se něco nepovedlo.

Je pro vás tenhle pult jen práce, nebo už ho berete jako svůj druhý obýváček?

Po cca 33 letech, když v areálu ještě bydlíte, tak vám to přiroste, i kdybyste nechtěli. A já chtěl.

Jaká je vaše oblíbená bageta?

Moje oblíbené bagety, za dlouhého provozu kantýny, jsou rajská, houbová, koprová a mnohé další papání od našich šikovných minulých i současných berušek – kuchařek.

Na který moment nikdy nezapomenete?

Krásné zážitky bych ani nespočítal. Ale nejlepší bylo rozloučení při mém odchodu do důchodu, když jste se sešli

ve vestibulu. S proslovem od „mojí“ berušky Verunky, zpěvem, oceněním zlaté bagety a potleskem. Ten den jsem selhal jako školník, protože ten by měl vědět všechno, co se šustne. Utajení bylo 100 %. To jsem byl zrovna Brouk Pytlík. Tímto všem ještě jednou dík!

Naplňovala vás tato práce?

Práce je pestrá, od každého něco, jednotvárnost nehrozí, tudíž se nenudíte. A když se našel den blbec, tak jste ho vylepšili vy, aniž byste o tom věděli.

Byl to osud, nebo jste jen jednoho dne šel okolo a už vás odtud nepustili?

Byla to náhoda a bylo to s bydlením. S rodinou důležitá věc. Nikdy jsem neli-toval a jsem za to rád.

Existují na gymplu dveře, které můžete otevřít jen vy?

Už nemám asi ze 120 klíčů ani jeden. Alespoň nemůžu nic ztratit. Už nejsem zaměstnanec... Jojo.

Dokážete už předpovědět, pro co si studenti jdou do bufetu?

Většinou jo, ale chutě se mění. Asi tak 30 studentů vím.

V čem se studenti před 30 lety lišili od nás?

Nečučeli pořád do mobilu. Ale já už jsem se taky nakazil.

Poznáte už na chodbě podle zvuku kroků, který učitel se blíží?

Bezpečně poznám svého hlavního kamaráda M. Hrušku. Klapavo-šoupavý krok se nedá splést. Je ale obklopen závojem studentek – že kdyby zakopl, tak dopadne do měkkého. Pak lehounký klapot podpatků Zuzky Valdmanové (víly), pak let Báry Kupcové a Petry Babkové poznám podle houpajících se kytek a díky průvanu za nimi. Obvykle už je nevidím. Je toho více, ale to bych psal dlouho. Nejnebezpečnější chůze je ta, co není slyšet.

Tu má pan ředitel, a když to nejmíň potřebujete, tak ho máte za zády.

Na to bacha!

Kdybyste měl sestavit příručku pro přežití na naší škole, co by byla první rada?

Když nejde o život, nejde o nic.
Když to jednou nevyjde, tak to vyjde příště.

Co vám po odchodu bude chybět více – vůně baget, nebo ten zvuk zvonění, který všem trhá uši?

Zvonění neslyším (nevnímám jej) a k bagetám nečuchám. Chybět mi budete vy.

Kdyby se po vás měla jmenovat jedna místnost, která by to měla být?

Asi Bufet u Milana. Nedovedu si ale představit, až tam bude prodávat třeba Herbert nebo Gizela a bude se to jmenovat po mně. To asi nepůjde?

CHRÁNĚNÉ ROSTLINY ŠUMAVY

KAROLÍNA ČEJDÍKOVÁ

Šumava patří k nejcennějším přírodním oblastem České republiky. Rozkládá se podél hranic s Německem a velká část jejího území je chráněna. Díky chladnějšímu podnebí, vysoké nadmořské výšce a velkému množství lesů, rašelinišť a horských luk zde vznikly ideální podmínky pro růst mnoha vzácných a chráněných rostlin.

Jedním z typických prostředí Šumavy jsou rozsáhlá rašeliniště. Právě zde roste například rosnatka okrouhlostá, masožravá rostlina, která si nedostatek živin v půdě kompenzuje chytáním drobného hmyzu pomocí lepka-vých kapek na svých listech. Má drobné a nenápadné bílé květy a rašelíník jí poskytuje ochranu před nepříznivými podmínkami.

Další známou chráněnou rostlinou je prha arnika. Tato léčivá bylina se žlutými květy byla v minulosti hojně sbírána, což vedlo k jejímu úbytku. Dnes je proto přísně chráněná a její sběr je zakázán. Roste na sušších loukách, vřesovištích a dá se najít i na lesních světlinách.

Jednou z nejvíce ohrožených bylin je bradáček srdčitý. Jedná se o nenápadnou orchidej, která roste v horských lesích, ale může se vyskytovat i v okrajových částech rašelinišť. Je závislá na symbióze s půdními houbami a její květenství je složeno ze zelených až fialových kvítků.

Také hořec panonský je chráněná fialově kvetoucí rostlina. Kromě Alp je Šumava jediným místem, kde tato léčivka roste. Dříve byla sbírána hlavně pro léčivé účinky svého kořene a lidé ji pěstovali v okolí svých obydlí. Jinak se vyskytuje na horských pastvinách, loukách, v jezerních karech a podél potoků.

Lilie cibulkonosná je jednou z našich domácích lilií. Má nápadné oranžové květy. Rozmnožuje se pomocí kulatých pacibulek – to jsou kulovité útvary vytvářející se v úžlabí listů. Roste v lesních lemech a na křovinatých stráních.

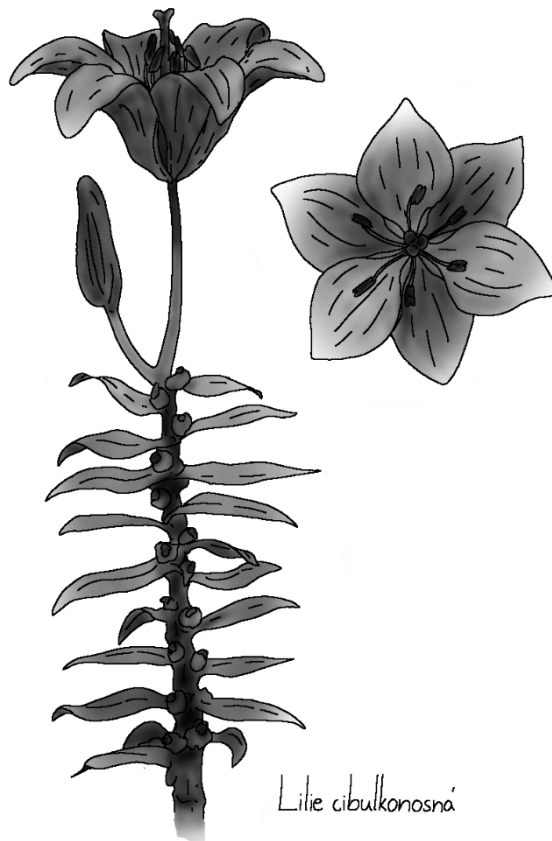
Další rostlinou, která stojí za zmínění, je všivec bahenní. Odvar z této nachově kvetoucí byliny se používal především k odvšivení domácích zvířat. Dříve byl hojně rozšířen, dnes však ustupuje kvůli vlivu vodního režimu a zarůstání lokalit.

Mezi modře až fialově kvetoucí chráněné květiny patří kosatec sibiřský a jirnice modrá. Obě tyto rostliny jsou vytrvalé a mají rády vlhké prostředí. Kosatec roste ve střídavě vlhkých rašelinných loukách a v důsledku úpravy vodního režimu začal mizet. Jirnice se vyskytuje v České republice pouze na Šumavě na vlhkých loukách a na březích tekoucích vod. Je glaciálním reliktem – tedy organismem, který po ústupu ledovců z poslední doby ledové zůstal

v izolované a chladnější oblasti střední Evropy.

Rostliny Šumavy jsou chráněny především proto, že jsou velmi citlivé na zásahy člověka. Ohrožuje je vysušování krajiny, změny klimatu, nadměrný turismus i nelegální sběr.

Ochrana těchto druhů je důležitá nejen pro zachování krásy šumavské přírody, ale také pro udržení biologické rozmanitosti celé oblasti. Šumava díky ochraně zůstává jedním z nejvýznamnějších míst výskytu vzácných rostlin ve střední Evropě.

Lilie cibulkonosná

Prha arnika

Bradáček srdčitý

Rosnatka okrouhlostá

Jirnice modrá

POEZIE

NOC PO PLESE

TEREZIE MAYEROVÁ

Pozvedni růžičku,
ruka ti krvácí.
Vydrž jen chvíličku,
tvé sny se pomalu vytrácí.

Okvětní plátky k podlaze padají,
vypráví slova, co smysl ti nedají.
Tajemná maska jeho oči skrývá,
do půlnoci jen málo času zbývá.

Ráno se probudíš,
ve dlani květinu.
Můžu čas vrátit alespoň o vteřinu?
Do té doby, kdy na plese
můj tajemný princ tancem mě odnese.

Růže, ta krvavá kráska,
jejím symbolem má být láska.
Na stonku trny mě bodají,
„Láska tě bolí,” to mi vždy říkají.

Já ti však věřím,
prosím, neubliž mi zas.
Srdce své ti svěřím,
tma nezakalí tvůj jas.

VE STÍNECH, SE ZBRANÍ

VANESA PIKNEROVÁ

Když přijdu před honosnou budovu, postavenou ve 20. letech 19. století, dýchne na mě až nechutný závan drahých parfémů a kůže. Rukou si přejeđu po kraje svých šatů a cítím, jak na mě někdo kouká z balkónu pár metrů nade mnou. Balkón není tolik osvětlený jako hlavní vchod a já si musím poposunout škrabošku, abych mohla pořádně zaostřit. V těch stínech jsem ale schopna rozeznat pouze obrysy mužské postavy.

Vejdu dovnitř. Vnímám, jak se ke mně otočí všechny pohledy v místnosti. Tohle mě nebaví, radši se zdržuju bokem od lidí. Už jenom to, že tady stojím v šatech, které jsou nádherné, ale šíleně nápadné, mě štve víc než celá situace, ve které se momentálně nacházím.

Co nejrychleji se stáhnou do nejbližšího rohu a po cestě si docela drze vezmu jednu sklenici šampaňského. Stoupnu si stranou od celého tohoto cirkusu, ve kterém jde jen o to, aby si snobští milionáři a aristokrati poměřovali majetek a uzavírali obchody, ve kterých budou na 100 % přepírat špinavé peníze ze svých pochybných byznysů. Pozoruji okolí a snažím se vyhledat toho jednoho člověka.

Z druhé strany místnosti ucítím pohled a automaticky nahmatám zbraň na levém stehně. Docela se divím, že si jí ještě nikdo nevšiml, vzhledem k tomu příšerně vysokému rozparku.

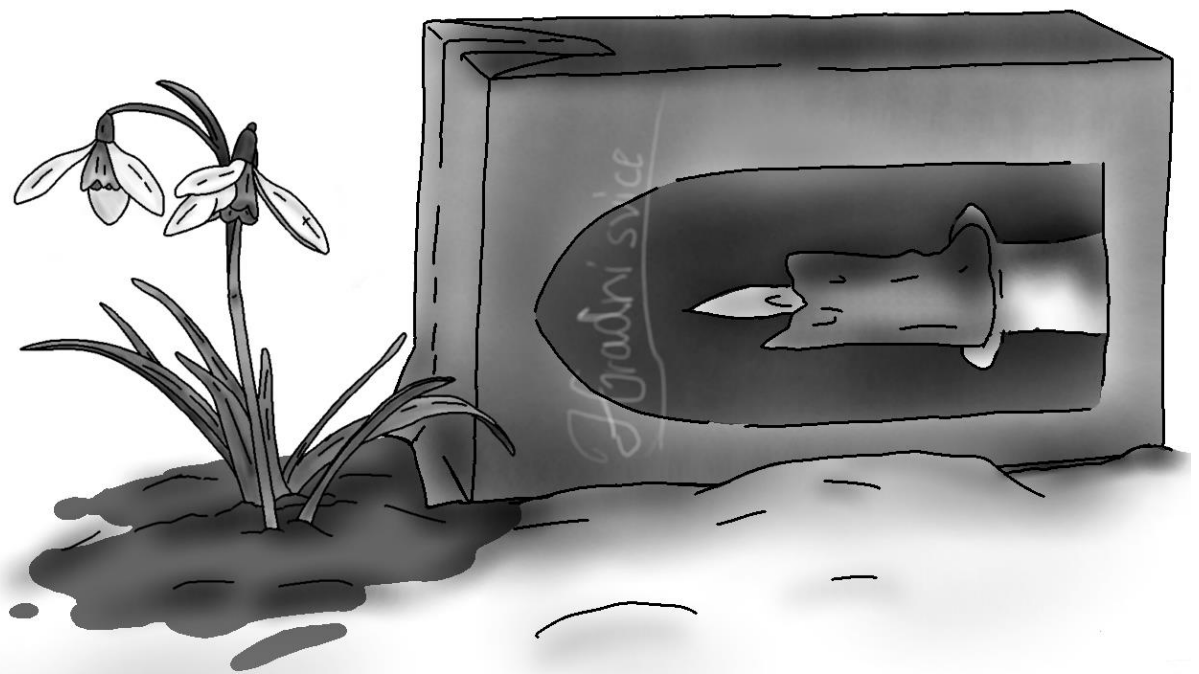
Cítím, že se ten někdo přibližuje, ale nejsem schopná říct, jakým směrem. Upiju ze skleničky a ruku držím pořád poblíž levého stehna. Najednou začnu poznávat rysy muže. I přes škrabošku dokážu rozpoznat zbytek až nechutně nádherné tváře. Jeho modré oči se do mě zabodávají jako střepy. Něco mě nutí jít za ním a prohlédnout si ho zblízka. Ten člověk se pohybuje ve stínech stejně jako já. To pro mě znamená, že je tajemstvím, které potřebuji rozluštit. Vypadá nebezpečně, ale já miluju nebezpečí a tajemné věci. Tohle je pro mě výzva, kterou potřebuju.

Položím už prázdnou skleničku na stůl vedle sebe a s rukou připravenou u stehna a sebevědomým krokem se vydám jeho směrem. On se tajemně usměje a zaleze do tmavé chodby, která navazuje na sál. Vytáčí mě. Jdu. Samozřejmě, že jdu za ním. Táhne mě to tam. Něco mi říká, že musím zjistit, kdo to je. Jeho mohutná postava v dokonale padnoucím saku se zastaví. Opře se o zeď a až teď si všimnu, že v pravé ruce drží zapálenou cigaretu. Znechuceně protočím oči a proklínám svoji zvědavost.

Moje tmavě modré šaty se lesknou v lehkých odlescích díky troše světla, která sem proudí. Jeho oči mi přejedou po křivkách a já se lehce ošiju pod jeho pohledem. Podívám se do jeho očí a on se lehce sehne, aby mi něco mohl pošeptat do ucha. „Ahoj, dlouho jsme se neviděli,“ zamumlá a já v tu chvíli zmrznu a zároveň instinktivně přiložím ruku ke zbrani na stehně. Je to on.

Je to ten člověk, kvůli kterému jsem tady, kvůli kterému vypadám, jak vypadám, kvůli kterému mám na stehně svoji zbraň. Je to ten člověk, kterého jsem dostala za úkol zabít.

m-grafoman.cz

www.youtube.com/@Grafogami

Magazín Grafoman, Gymnázium Strakonice, březen 2026

Šéfredaktorka: Lucie Mrázová

Autoři: Jindřich Šlechta, Rozárka Zvrškovcová, Veronika Táborová, Karolína Čejdíková, Terezie Mayerová, Vanesa Piknerová

Ilustrace: Karolína Čejdíková, Julie Hornychová, Jindřich Šlechta, Markéta Kunclová

Korektura: Andrea Šefčíková, Terezie Mayerová, Barbora Kovářová

Sazba: Lucie Mrázová

Výtisk je zdarma